Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 124 322 van 21 mei 2014
in de zaak RvV 140 819 / II

In zake: **1.** [redacted]
2. [redacted]
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige dochter [redacted]

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat M. GROUWELS**
Adolphe Lacomblélaan 59-61/5
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [redacted] en [redacted], in eigen naam en handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind [redacted], die verklaren van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de volgende beslissingen:

- De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 oktober 2013 waarbij een aanvraag van 8 oktober 2013 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard;
- De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 september 2013 waarbij een aanvraag van 29 mei 2013 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard;
- De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 oktober 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) getroffen ten aanzien van de eerste verzoeker;
- De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 oktober 2013 houdende het opleggen van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13*sexies*), getroffen ten aanzien van de eerste verzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 november 2013 met refertenummer 36161.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. GROUWELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoeker dient op 2 augustus 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 30 augustus 2010 stelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de afstand van de asielaanvraag in.

Op 18 februari 2011 dient de eerste verzoeker een tweede asielaanvraag in. Ook de tweede verzoekster dient op 28 maart 2011 een asielaanvraag in.

De bovenvermelde asielaanvragen van de verzoekers werden afgesloten bij 's Raads arrest nr. 105.167 van 17 juni 2013 waarbij aan beide verzoekers de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Op 28 mei 2013 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 5 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing om de aanvraag van 28 mei 2013 onontvankelijk te verklaren. Het betreft de beslissing die door de verzoekers als tweede bestreden beslissing wordt aangeduid. Deze werd aan de verzoekers ter kennis gebracht op 1 oktober 2013 en is als volgt gemotiveerd:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.05.2013 werd ingediend door :
N(...), V(...) H(...) (...)
+ echtgenote:
T(...), T(...) H(...) (...)
+ dochter:
N(...), U(...) (...)
nationaliteit: Socialistische Republiek Vietnam
adres: (...)
in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.
Redenen:
De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkenen verwijzen naar hun asielprocedure die hangende zou zijn. De asielprocedure werd inmiddels op 19.06.2013 afgesloten. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden hen daarbij toegekend. Op 01.07.2013 werd hen een bevel betekend om het grondgebied te verlaten. Mevrouw en mijnheer hebben steeds gewerkt gedurende de tijd dat hun asielaanvraag in onderzoek was. Het ging om knelpuntberoepen (horeca en zorg). Betrokkenen

bewijzen deze stelling aan de hand van arbeidscontracten, arbeidskaarten en loonfiches. Dit element is op zich zeker en vast bewonderenswaardig, maar hun verblijf werd enkel toegestaan in het kader van de asielprocedure. Ook het werk dat zij hebben verricht tijdens de asielprocedure was enkel tijdelijk toegestaan om in hun eigen levensbehoeften te kunnen voorzien. Het toont op zich niet aan dat het voor hen nu bijzonder moeilijk of onmogelijk is geworden om de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post. Betrokkenen kunnen hun aanvraag richten tot de bevoegde Belgische diplomatieke post en kunnen daarbij alle elementen van integratie waaronder hun werkervaring in België toevoegen. In hetzelfde verband voegen betrokkenen een getuigenis toe van mevrouw Marie Luce della Faille de Leverghem, een hulpbehoevende dame van 81 jaar die lijdt aan een hartkwaal en een ernstige depressie. Een medisch attest wordt toegevoegd. Deze mevrouw zou ook een zoon hebben die fysiek en mentaal gehandicapt is. Mevrouw T(...) zou zorg hebben gedragen voor beiden en voor de gezondheid van beiden zou haar hulp onontbeerlijk zijn. Mevrouw kan echter onder meer beroep doen op thuisverpleging gedurende de periode die noodzakelijk is voor de behandeling van de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging via de bevoegde Belgische diplomatieke post. Deze getuigenis kunnen betrokkenen ook toevoegen aan hun dossier die zij vervolgens kunnen voorleggen aan de bevoegde Belgische diplomatiek post. Mevrouw heeft bij het ministerie van het Brussel Hoofdstedelijk Gewest een aanvraag ingediend voor het verkrijgen van een arbeidskaart B. Deze aanvraag werd afgewezen op datum van 16.05.2013. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9, al 2 van de wet van 15/12/1980. Arbeidskaarten, loonfiches, getuigenissen, medische documenten,... dienen voorgelegd te worden aan de Belgische diplomatieke post in de socialistische republiek Vietnam."

Op 1 oktober 2013 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij aan de eerste verzoeker bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten, met beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Dit is de beslissing die door de verzoekers als derde bestreden beslissing wordt aangeduid. Zij werd aan de eerste verzoeker ter kennis gebracht op 1 oktober 2013 en is als volgt gemotiveerd:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING
ORDRE DE QUITTER LE TERRITOIRE AVEC MAINTIEN EN VUE D'ELOIGNEMENT
Bevel om het grondgebied te verlaten
Ordre de quitter le territoire
Aan de heer, die verklaart te heten:
Il est enjoint à Monsieur, qui déclare se nommer :
Naam/nom: N(...)
Voornaam/prénom: V(...) H(...)
(...)
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.
de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2), sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre
REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:
Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:
Artikel 7:
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
Artikel 27 :
Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.
Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:
artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven
De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat haar betekend werd op 01/07/2013.
MOTIF DE LA DÉCISION ET DE L'ABSENCE D'UN DÉLAI POUR QUITTER LE TERRITOIRE :
L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article / des articles suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits et/ou constats suivants :
Article 7 :
1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;
Article 27:
En vertu de l'article 27, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée, l'étranger qui a reçu l'ordre de quitter le territoire ou l'étranger renvoyé ou expulsé qui n'a pas obtempéré dans le délai imparti peut être ramené par la contrainte à la frontière de son choix, à l'exception en principe de la frontière des Etats parties à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique, ou être embarqué vers une destination de son choix, à l'exclusion de ces Etats.
En vertu de l'article 27, § 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée, le ressortissant d'un pays tiers peut être détenu à cette fin pendant le temps strictement nécessaire pour l'exécution de la décision d'éloignement.
Article 74/14:
article 74/14 §3, 4°: le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement
L'intéressé n'est pas en possession d'un passeport valable revêtu d'un visa valable.
L'intéressé n'a pas obtempéré à l'Ordre de Quitter le Territoire lui notifié le 01/07/2013.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:
Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :
Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.
Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.
Betrokkene heeft een asielaanvraag op 28.03.2011 ingediend. Deze aanvraag werd definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 17.06.2013. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 25.06.2013) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene.
Betrokkene heeft tevens op een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 18.02.2011. Deze beslissing is op 01/10/2013 aan betrokkene betekend.
Betrokkene heeft op een regularisatieaanvraag 06.08.2013 ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 5.09.2013. Deze beslissing is op 01/10/2013 aan betrokkene betekend.
Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.
Reconduite à la frontière
MOTIF DE LA DECISION :
L'intéressé sera reconduit à la frontière en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

En application de l'article 7, alinéa 2, de la même loi, il est nécessaire de faire ramener sans délai l'intéressé à la frontière, à l'exception des frontières des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2) pour le motif suivant :
L'intéressé réside sur le territoire des Etats Schengen sans visa valable. Il ne respecte pas la réglementation en vigueur. Il est donc peu probable qu'il obtempère à un ordre de quitter le territoire qui lui serait notifié.
L'intéressé refuse manifestement de mettre un terme à sa situation illégale. De ce fait, un retour forcé s'impose.
L'intéressé a introduit une demande d'asile le 28.03.2011. Cette demande est définitivement clôturée négativement par une décision du CCE le 17.06.2013. L 'intéressé a reçu la notification de la décision par courrier recommandé avec un ordre de quitter le territoire valable 30 jours (annexe 13qq du 25.06.2013).
Le 04.02.2011 l'intéressé a aussi introduit une demande de séjour basé sur l'article 9ter de la loi du 15/12/1980. Cette demande a été déclarée irrecevable le 18.02.2011, décision notifiée le 01/10/2013.
Le 06.08.2013 l'intéressé a aussi introduit une demande de séjour basé sur l'article 9bis de la loi du 15/12/1980. Cette demande a été déclarée irrecevable le 05.09.2013, décision notifiée le 01/10/2013.
L'intéressé est de nouveau contrôlé en situation illégale. Bien qu'ayant antérieurement reçu notification d'une mesure d'éloignement, il est peu probable qu'il obtempère volontairement à cette nouvelle mesure.

Vasthouding
REDEN VAN DE BESLISSING:
(...)"

Op 1 oktober 2013 treft de gemachtigde ten aanzien van de eerste verzoeker eveneens een beslissing houdende inreisverbod van drie jaar (bijlage 13*sexies*). Dit is de beslissing die door de verzoekers als vierde bestreden beslissing wordt aangeduid. Zij werd aan de eerste verzoeker ter kennis gebracht op 1 oktober 2013 en is als volgt gemotiveerd:

"Aan de heer, die verklaart te heten:
A Monsieur, qui déclare se nommer:
Naam/nom: N(...)
Voornaam/prénom: V(...) H(...)
(...)
wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,
une interdiction d'entrée d'une durée de 3 ans est imposée,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.
sur le territoire belge ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2), sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre.
De beslissing tot verwijdering van 01/10/2013 gaat gepaard met dit inreisverbod.
La décision d'éloignement du 01/10/2013 est assortie de cette interdiction d'entrée.
REDEN VAN DE BESLISSING:
Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:
M artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:
2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.
Betrokkene kreeg op 01.07.2013 een bevel het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd vandaag terug aangetroffen op het Belgisch Grondgebied, dus betrokkene heeft niet voldaan aan de terugkeerverplichting

MOTIF DE LA DECISION
L'interdiction d'entrée est délivrée en application de l'article mentionné ci-dessous de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :
En vertu de l'article 74/11, § 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, la décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de trois ans, parce que:
2° l'obligation de retour n'a pas été remplie.

L'intéressé a reçu un ordre de quitter le territoire le 1.07.2013. L'intéressé a aujourd'hui à nouveau été intercepté sur le territoire belge. L'obligation de retour n'a alors pas été remplie. »

Ook ten aanzien van de tweede verzoekster neemt de gemachtigde op 1 oktober 2013 een beslissing houdende inreisverbod van drie jaar (bijlage 13*sexies*). Uit het verzoekschrift en zijn bijlagen blijkt niet dat deze beslissing het voorwerp uitmaakt van het thans voorliggende beroep. De tweede verzoekster heeft tegen deze beslissing een afzonderlijk annulatieberoep ingediend, dat bij de Raad gekend is onder het rolnummer 141.352.

Op 8 oktober 2013 dienen de verzoekers een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet in.

Op 9 oktober 2013 beslist de gemachtigde om de aanvraag van 8 oktober 2013 onontvankelijk te verklaren. Dit is de beslissing die door de verzoekers als de eerste bestreden beslissing wordt aangeduid. Zij werd aan de verzoekers ter kennis gebracht op 9 oktober 2013 en is als volgt gemotiveerd:

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.05.2013 werd ingediend door:
N(...), V(...) H(...) (...)
+ echtgenote:
T(...), T(...) H(...) (...)
+ dochter:
N(...), U(...) (...)
nationaliteit: Socialistische Republiek Vietnam
adres: (...)
in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.
Redenen:
De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf met kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkenen vragen het dossier te willen herbekijken nu er een nieuw element is, namelijk het feit dat mevrouw op 07.10.2013 een arbeidskaart B bekwam na het instellen van een beroepsprocedure voor de bevoegde minister van het Brusselse Gewest. Betrokkenen zijn gedurende hun verblijf in België werkzaam geweest in de horeca en in de zorg. Mijnheer beschikte sinds 31.10.2011 over een arbeidskaart C waarmee hij tot en met december 2011 werkte voor de bvba Van D(...). Daarna werkte hij gedurende een jaar voor de bvba 'W(...)'. Hij legt loonfiches voor. Hij werkte steeds als keukenhulp, een knelpuntberoep in het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest, Mevrouw werkte tot 17.06.2013 op legale wijze in België. Sinds 13.10.2011 was zij in het bezit van een arbeidskaart C. Ze werkte als keukenhulp voor de bvba 'P(...)', Sinds 01.05.2012 werkte zij tot het einde van de asielprocedure voor de heer Juan de Penaranda de Franchimont als huishoudhulp. Betrokkene legt haar arbeidscontract voor en recente loonfiches. De echtgenote van de heer Juan de Penaranda de Franchimont zijnde mevrouw Marie-Luce della Faille de Leverghem, getuigt dat mevrouw al een jaar voor haar werkt en dat ze bijzonder tevreden is over haar huishoudhulp. Mevrouw Marie-Luce della Faille de Leverghem legt een medische attest van 18.03.2013 van dokter Robert L(...) voor waarin staat vermeld dat mevrouw zorgbehoevend is en lijdt aan een ernstige depressie en angstaanvallen. De dokter schrijft in het medische attest dat zijn patiënte specifieke zorgen behoeft die zij ontvangt van mevrouw T(...) T(...) H(...). Mevrouw Marie-Luce della Faille de Leverghem legt zelf uit dat ze zwaar hulpbehoevend is, dat zij een 81-jarige vrouw is met een hartkwaal en medische klachten. Haar zoon zou fysiek en mentaal gehandicapt zijn. Mevrouw Marie-Luce della Faille de Leverghem schrijft dat mevrouw T(...) T(...) H(...) een noodzakelijke persoon in haar huishouden is geworden. Mevrouw stelt: "Elle arrête mes angoisses avec patience et douceur. Pour toutes ces qualités, je ne sais pas si j'en trouverais une deuxième comme cela, tellement douce et calme qui appaise tout de suite mes angoisses. J'ai confiance en elle, c'est impossible de trouver une 2ieme personne comme cela ». In het kader van het beroep tegen de weigering van de arbeidskaart is er een onderzoek gebeurd door Actiris waarin naar voor komt dat er op de arbeidsmarkt niemand kon gevonden worden die aan de jobomschrijving beantwoordt, met mogelijks negatieve gevolgen van dien voor de gezondheidstoestand van de werkgever. Betrokkenen leggen volgende documenten voor: arbeidskaart C van mijnheer,

arbeidscontract van mijnheer bij bvba Van D(...), arbeidscontract van mijnheer bij bvba 'Wong', loonfiches van mijnheer bij bvba W(...), lijst van knelpuntberoepen in het Brussels Hoofdstedelijk gewest, arbeidskaart C van mevrouw, arbeidscontract van mevrouw bij bvba P(...), arbeidscontract van mevrouw als werkzaamheden voor de heer Juan de Penaranda de Franchimont, loonfiches van mevrouw naar aanleiding van haar werkzaamheden voor de heer Juan de Penaranda de Franchimont, brief van mevrouw Marie-Luce della Faille de Leverghem, medisch attest van Dr. Robert L(...), aanvraag arbeidskaart B + beroep (de aanvraag werd immers eerst afgekeurd en in beroep goedgekeurd), enquête Actiris: "déclaration de vacance d'emploi", antwoord Actiris: "rapport en faveur de votre candidate", autorisation pour un accès à l'habitation nodig voor het afleveren van de arbeidskaart, aankondiging van toekenning van arbeidskaart B door de Minister (telefonisch bevestigd door het Kabinet van Minister van Tewerkstelling van het Brussels Gewest), bevestiging toekenning arbeidskaart B op 07.10.2013.
Het feit op zich dat mevrouw op 07.10.2013 in het bezit werd gesteld van een arbeidskaart B, betekent niet dat de aanvraag niet in het land van herkomst kan gebeuren via de bevoegde Belgische diplomatieke post. Mevrouw bevindt zich momenteel illegaal op het Belgische grondgebied. Het verblijf van betrokkenen werd enkel toegestaan in het kader van hun asielprocedure. Mevrouw kan de toestemming om te werken van het Brusselse gewest voorleggen aan de bevoegde Belgische diplomatieke post. Alle elementen worden steeds in overweging genomen, niet enkel het inreisverbod. Betrokkenen kunnen een visum type D aanvragen. Mijnheer en mevrouw kunnen zich daarbij nog steeds laten bijstaan door hun advocate."

Op 25 oktober 2013 wordt het inreisverbod opgelegd aan de tweede verzoekster, ingetrokken.

2. Over de rechtspleging

De verzoekers hebben overeenkomstig artikel 39/81 van de vreemdelingenwet tijdig een synthesememorie neergelegd.

In toepassing van artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bijgevolg uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van voormelde wet.

3. Over de ontvankelijkheid – samenhang

De Raad wijst er op dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoekingen en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoekende partij vertonen, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekers vragen in hun inleidend verzoekschrift om de nietigverklaring van vier onderscheiden beslissingen, met name:

- De beslissing van de gemachtigde van 9 oktober 2013 waarbij een aanvraag van 8 oktober 2013 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard
- De beslissing van de gemachtigde van 5 september 2013 waarbij een aanvraag van 29 mei 2013 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard
- De beslissing van de gemachtigde van 1 oktober 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*), getroffen ten aanzien van de eerste verzoeker.
- De beslissing van de gemachtigde van 1 oktober 2013 houdende het opleggen van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13*sexies*), getroffen ten aanzien van de eerste verzoeker.

De Raad stelt vast dat de verzoekers in het verzoekschrift weliswaar, voor de eerste en de tweede bestreden beslissing tezamen alsook voor de derde bestreden beslissing en de vierde bestreden beslissing afzonderlijk, aangeven waarom zij menen over het vereiste procesbelang bij het beroep te beschikken, doch de verzoekers geven in het verzoekschrift geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij vier verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijden.

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de thans voorliggende beslissingen, met name enerzijds de twee beslissingen tot onontvankelijkheid van de onderscheiden verblijfsaanvragen op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en anderzijds de jegens de eerste verzoeker getroffen beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en het tevens jegens de eerste verzoeker getroffen inreisverbod van drie jaar, niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

De eerste bestreden beslissing betreft de onontvankelijkheid van de aanvraag van 8 oktober 2013 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De tweede bestreden beslissing betreft de onontvankelijkheid van een andere, op onderscheiden feitelijke gegevens gesteunde, aanvraag van 29 mei 2013 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Het gegeven dat de onderscheiden aanvragen zijn gesteund op verschillende feitelijke gegevens, maakt dat het onderzoek dat de Raad dient te voeren afzonderlijke onderzoekingen en debatten vergt.

De derde en de vierde bestreden beslissingen, die op zich weliswaar een nauwe samenhang vertonen nu artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet expliciet bepaalt dat het inreisverbod *"gepaard gaat"* met de verwijderingsmaatregel, vertonen evenmin de nodige samenhang ten opzichte van de eerste respectievelijk de tweede bestreden beslissing. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het bestreden bevel en inreisverbod zijn genomen op grond van andere wettelijke bepalingen (art. 7, eerste lid, 1°; 27, §§ 1 en 3; 74/11, §1, 2° en 74/14 van de vreemdelingenwet) en dat zij niet zijn genomen in antwoord op de aanvraag of aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Tevens dient te worden vastgesteld dat de derde en de vierde bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod, enkel ten aanzien van de eerste verzoeker zijn genomen en dat de beide beslissingen inzake de aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet ten aanzien van de drie verzoekers samen zijn getroffen.

Bovendien heeft het louter indienen van een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de betrokken aanvrager(s). Het indienen van dergelijke aanvraag, die in wezen een gunstmaatregel uitmaakt, verleent de verzoekers geen enkele garantie op een toekomstig verblijfsrecht noch verhindert zij dat ten aanzien van de verzoekers maatregelen worden genomen die tot doel hebben hun illegale verblijfstoestand te beëindigen. De beslissing waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt bevonden, heeft evenmin implicaties op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekers. Er wordt hen met dergelijke beslissing geen bestaand verblijfsrecht afgenomen noch wordt er een (zekere) kans op het verkrijgen van een verblijfsrecht ontnomen. De beslissing houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt

enkel de vaststelling in dat de verzoekers in het kader van hun aanvraag niet hebben aangetoond dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevinden die hen verhinderen om hun aanvraag in te dienen via de reguliere weg, met name via de diplomatieke vertegenwoordiging in hun land van herkomst of het land waar zij gerechtigd zijn te verblijven.

De eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van deze of gene aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, heeft dan ook geen enkele incidentie op de wettigheid van het aan de eerste verzoeker opgelegde inreisverbod en bevel om het grondgebied te verlaten.

Bovendien heeft ook de eventuele onwettigheid van het aan de eerste verzoeker opgelegde bevel en inreisverbod geen implicaties op de wettigheid van de onderscheiden beslissingen houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, waarbij de eerste bestreden beslissing overigens is genomen nadat de derde en de vierde bestreden beslissingen reeds werden getroffen.

Ter terechtzitting wordt de kwestie van de samenhang, de verknochtheid van de onderscheiden bestreden beslissingen in het debat gebracht. De advocaat van de verzoekers stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding en het inreisverbod slechts afgeleverd werden nadat de tweede bestreden beslissing werd genomen en dat het bevel en het inreisverbod niet hadden bestaan indien de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet niet onontvankelijk verklaard zou zijn. Er wordt tevens opgemerkt dat voor elke beslissing een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (het EVRM) wordt aangevoerd omdat de vier beslissingen een invloed hebben op de het privéleven van verzoekers.

De Raad stelt vast dat de verzoekers niet betwisten dat de vier onderscheiden in het voorwerp aangeduide beslissingen een verschillende juridische grondslag hebben en het gevolg zijn van onderscheiden procedures en vaststellingen. Het dient tevens te worden opgemerkt dat deze beslissingen afzonderlijk aan de verzoekers, resp. de eerste verzoeker werden betekend, telkens met vermelding van de beroepsmogelijkheden. De inhoud van de eerste bestreden beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede, de derde en de vierde bestreden beslissing. Tevens stelt de Raad vast dat in het onderliggende verzoekschrift verschillende grieven worden aangevoerd, waarbij afhankelijk van de onderscheiden bestreden beslissingen telkens andere feitelijke gegevens moeten in ogenschouw genomen worden en andere rechtsvragen moeten worden opgelost.

De Raad merkt op dat noch het gegeven dat er een zekere chronologie bestaat bij het nemen van de onderscheiden beslissingen noch dat in het verzoekschrift – naast andere grieven – ten aanzien van elk van de bestreden beslissingen de schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangevoerd, afbreuk kan doen aan de bovenstaande vaststelling dat het onderzoek ten aanzien van de vier onderscheiden bestreden beslissingen een afzonderlijke debat en het beantwoorden van afzonderlijke rechtsvragen noodzaakt. De eerste bestreden beslissing werd overigens wel genomen nadat reeds de derde en de vierde bestreden beslissingen werden getroffen.

In casu is de Raad dan ook van oordeel dat met één verzoekschrift vier verschillende beroepen werden ingesteld welke een afzonderlijk onderzoek vergen. Het louter gegeven dat de beslissingen zich in tijd opvolgen, zonder dat de eerste beslissing evenwel een gevolg heeft voor de inhoud of de wettigheid van de overige bestreden beslissingen, is *in casu* onvoldoende om de samenhang tussen de respectievelijke beslissingen te aanvaarden.

Er is dan ook geen sprake van een verknochtheid tussen de verschillende bestreden beslissingen onderling.

Dienvolgens kan het beroep enkel ontvankelijk verklaard worden ofwel voor de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 9 oktober 2013 waarbij de aanvraag van 8 oktober 2013 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, ofwel voor wat betreft de belangrijkste bestreden beslissing.

De Raad ziet geen onderscheid in belangrijkheid tussen de eerste bestreden beslissing en de tweede bestreden beslissing, die beiden het antwoord zijn op onderscheiden aanvragen om machtiging tot verblijf. De derde en de vierde bestreden beslissingen betreffen enkel de eerste verzoeker, en niet de tweede en derde verzoekster.

In casu dient dus te worden geopteerd voor de ontvankelijkheid van het beroep voor de beslissing die door de verzoekers als de eerste bestreden beslissing werd aangeduid.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen de onderscheiden bestreden beslissingen, wordt het beroep enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de beslissing van 9 oktober 2013 waarbij de aanvraag van 8 oktober 2013 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, hierna *"de bestreden beslissing"* genoemd.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing van 5 september 2013 houdende de onontvankelijk van de verblijfsaanvraag van 28 mei 2013 op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 1 oktober 2013 en het inreisverbod van 1 oktober 2013.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een tweede middel voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 9*bis* en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekers betogen in de synthesememorie als volgt:

"1. SAMENVATTING 2DE MIDDEL
Verzoekers roepen de schending in van art. 9bis, van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidbeginsel aangezien :
+ In de aangevochten beslissing dd 9/10/2013 weliswaar de pathologie van de werkgever uitvoerig werd beschreven (zie stuk 1.1 p 1 en 2], doch er geen enkele conclusie meer werd uit afgeleid, en hiermee dus een essentieel onderdeel van de buitengewone omstandigheden (ni. de specifieke relatie werkgever - werknemer in het kader waarvan een arbeidskaart B werd afgeleverd) die ingeroepen werd in het kader van art. 9bis op 8 oktober 2013 niet in de beoordeling over de ontvankelijkheid werd opgenomen.
+ Tegenpartij stelt dat er geen buitengewone omstandigheid is om de machtiging tot verblijf in België in te dienen aangezien deze aanvraag tot het bekomen van een visum D op basis van een arbeidskaart ook in Vietnam kan ingediend worden, terwijl er tegelijkertijd een inreisverbod voor drie jaar wordt betekend en terwijl de werkgever verzoekster dringend terug in dienst wenst te nemen gelet op de hoger vermelde gezondheidsproblemen.
2. SAMENVATTING ARGUMENTEN TEGENPARTIJ
+ Er is geen schending van de formele motiveringsplicht aangezien de argumenten waarop de beslissingen zijn genomen duidelijk ter kennis gebracht werden van verzoekers.
+ De buitengewone omstandigheden van art. 9bis zijn restrictief toe te passen en dienen eerst te worden onderzocht.
DVZ heeft hierbij een ruim beleidsvrijheid.
In casu werd geen onredelijke beslissing genomen.
De RvV mag zich niet in de plaats stellen van tegenpartij.
De aangehaalde argumenten van verweerders hebben voornamelijk betrekking op hun integratie ten gevolge van hun langdurig verblijf, hetgeen te maken heeft met de grond van de zaak zodat ze niet als bewijs van buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.
3. REPLIEK VAN VERWEERDERS
1. Schending van materiële motiveringsplicht
Ten onrechte stelt tegenpartij dat de motiveringplicht niet werd geschonden louter op basis van het feit de formele motiveringsplicht werd gerespecteerd.
Deze motivering dient echter ook "afdoende" te zijn, hetgeen door de rechtspraak als de "materiële" motiveringsplicht wordt omschreven :
"De Raad merkt op dat verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.
Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen."(RvV 21 oktober 2013 n° 112.266).
De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag

liggen en dit op een "afdoende" wijze, het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr 100.628, RvS 30 mei 2006, nr 159.298, RvS 12 januari 2007, nr 166.608, Rvs 15 februari 2007, nr 167.848, RvS 26 juni 2007, nr 172.777)." (RvV 17 september 2013 n° 109.938).
Het is deze materiële motiveringsplicht die in casu werd geschonden (zie ook hierna).
2. Schending van art. 9bis, de materiële motivering en de zorgvuldigheidsplicht
Tegenpartij stelt terecht vast dat de RvV zich niet in de plaats kan stellen inzake het beoordelen van de aanvraag 9bis waarin zij een ruime bevoegdheid heeft.
Evenwel behoudt de RvV in casu een marginaal toetsingsrecht hetgeen betekent dat de RvV "enkel bevoegd is om na te gaan of de administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen". (vaste rechtspraak o.m. RvV 25 januari 2010 n° 37.471).
"Anders gezegd, ook als de RVV enkel over een annulatie bevoegdheid beschikt kan deze de bekritiseerde motivering wel toetsen aan de gegevens van het dossier, de redelijkheid en de vereiste duidelijkheid". (Rvs 23 april 2009, n° 4348, T. Vreemd. 2009, 309) geciteerd in "Overzicht van het Vreemdelingenrecht" L. Denys, UGA 2012, pag. 449).
In casu :
De gezondheidstoestand van de werkgever en de speciale relatie tussen de werkgever en tweede verzoekster is steeds cruciaal geweest in de aanvragen 9bis en de aldaar ingeroepen buitengewone omstandigheden.
Gelet op de specifieke pathologie van de werkgever en de adequate reactie hierop van verzoekster heeft de Minister van tewerkstelling van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, na een onderzoek door Actiris, besloten dat er in deze situatie geen werknemer te vinden is op arbeidsmarkt die beantwoordt aan het profiel van verzoekster.
Dit element was opgeworpen zowel in de aanvraag 9bis van 29 mei 2013 als in de tweede aanvraag 9bis van 8 oktober 2013.
In de eerste weigering 9bis werd nog gesteld :
"Mevrouw T(...) zou zorg hebben gedragen voor beiden en voor de gezondheid van beiden zwarelijk onontbeerlijk zijn. Mevrouw kan echter o.m. beroep doen op thuisverpleging gedurende de periode die noodzakelijk is voor de behandeling van de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging via de bevoegde Belgische diplomatieke post."
Verzoekers repliceerden op deze argumentatie in hun tweede aanvraag 9bis dd. 8 oktober 2013 na ontvangst van de arbeidskaart als volgt :
"Ten onrechte stelt de onontvonkelijkheidsbeslissing dat :
De werkgever zonder probleem in afwachting van de terugkeer van verzoekers beroep kan doen op thuis verpleging, terwijl er in het kader van het beroep tegen de weigering van de arbeidskaart juist een onderzoek is gebeurd door Actiris waarin er voorkomt dat er op de arbeidsmarkt niemand anders kan gevonden worden die aan de jobomschrijving beantwoordt met alle gevolgen van dien voor de gezondheidstoestand van de werkgever
Er kan hier ook gewezen worden op het attest van 5/9/2013 van de huisarts die bevestigt dat zonder de zorgen van Mevrouw T(...), de gezondheidstoestand van Mevrouw della Faille zeer sterk achteruit gaat :
« Depuis que Madame T(...)n 'est plus présente chez ma patiente, son état psychologique s'est fort dégradé et que la présence de Madame T(...) pourrait contribuer à permettre à ma cliente de remonter la pente et d'apaiser ses angoisses. En outre l'état de santé de son mari s'est fort dégradé et nécessite une aide de plus en plus importante ce que Madame della Faille ne peut assumer sans l'aide d'une personne dévouée comme Madame T(...). En outre elle est harcelée sans cesse au téléphone par un de ses fils handicapé et suicidaire ce qui contribue à son épuisement ».
In antwoord op deze argumenten beschrijft tegenpartij in de beslissing van 8 oktober 2013 weliswaar de pathologie van de werkgever uitgebreid maar leidt hier geen conclusie meer uit af zodat er dus op een essentieel onderdeel van de buitengewone omstandigheden (de specifieke relatie werkgever werknemer in het kader waarvan de arbeidskaart B werd afgeleverd) die ingeroepen werd in het kader van de aanvraag art. 9bis van 8 oktober 2013, niet in de beoordeling over de ontvankelijkheid werd opgenomen.
Dit maakt bijgevolg een schending uit van art. 9bis, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidbeginsel.
 # In de aangevochten beslissing wordt gesteld dat het bezit van een arbeidskaart B niet betekent dat de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet in het land van herkomst kan gebeuren via de bevoegde Belgische diplomatieke post.
Tegelijkertijd wordt echter een inreisverbod betekend gedurende drie jaar !
Dit is uiteraard tegenstrijdig.
De aangevochten beslissing stelt op dit punt :

"Mevrouw kan de toestemming om te werken van het Brussels Gewest voorleggen aan de bevoegde Belgische diplomatieke post. Alle elementen worden steeds in overweging genomen, niet enkel het inreisverbod. Betrokkenen kunnen een visum type D aanvragen. Mijnheer en Mevrouw kunnen zich daarbij nog steeds laten bijstaan door een advocaat."
Het feit dat tegenpartij beschikt over een discretionaire bevoegdheid om het inreisverbod eventueel in te trekken of op te schorten omwille van humanitaire redenen doet aan deze contradictie geen afbreuk.
Tegenpartij vermeldt trouwens zelf in de nota op pag. 8 (i.v.m. de schending art. 8 EVRM) dat verweerders na het verstrijken van het inreisverbod desgevallend kunnen terugkeren na de nodige documenten te hebben ontvangen voor een regelmatig binnenkomst.
Het tegelijkertijd stellen dat er geen buitengewone omstandigheid is om de machtiging tot verblijf in België in te dienen vermits de aanvraag tot het bekomen van een visum D op basis van de arbeidskaart ook in Vietnam kan ingediend worden terwijl tegelijkertijd een inreisverbod van drie jaar werd betekend en dit ondanks het feit dat de werkgever verzoekster dringend terug in dienst wenst te nemen gelet op de beschreven gezondheidsproblemen, is een schending van art. 9bis, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidbeginsel.
3. Argumenten voor ontvankeliikheid 9bis kunnen dezelfde zijn als deze ten gronde
Ten onrechte stelt tegenpartij dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen aangezien er voornamelijk elementen uit hun langdurig verblijf en integratie werden aangevoerd, hetgeen tegenpartij als "gegrondheids argumenten" beschouwt.
Nochtans is de rechtspraak constant om te stellen dat argumenten voor de ontvankelijkheid dezelfde argumenten kunnen zijn als deze ten gronde.
Zie rechtspraak Raad van State o.m :
"L'examen de la demande sous deux aspects, celui de la recevabilité et celui du fond, n'exclut nullement qu'un même fait soit à la fois une circonstance exceptionnelle permettant d'introduire la demande en Belgique et un motif justifiant l'octroi de l'autorisation de séjour)).
(C.E.9 avril 1998 n° 73025, RDE n° 97 page 69-72).
en overzicht rechtspraak RVV annulatie bevoegdheid 2010-2011, T. Vreemd. 2012 p 18.
Verzoekers hebben in casu wel degelijk argumenten voor de ontvankelijkheid en voor de grond aangevoerd."

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 3 september 2013, nr. 224.548; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens die voorlagen op het ogenblik van de bestreden beslissing en de bij deze beslissing toegepaste wettelijke bepaling(en).

In casu betreft het een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.
Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9*bis*, §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de

minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)."

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De 'buitengewone omstandigheden' strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven;

Desbetreffend beschikt de verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu blijkt uit de aanvraag die de verzoekers op 8 oktober 2013 indienden duidelijk dat zij zich, specifiek wat de buitengewone omstandigheden zoals bedoeld in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet op de volgende elementen beriepen.

Wat de eerste verzoeker betreft wordt aangegeven dat hij sinds 31 oktober 2011 heeft gewerkt met een arbeidskaart C (arbeidscontracten en loonfiches worden bijgevoegd) als keukenhulp zoals blijkt uit de lijst van knelpuntberoepen van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest (lijst bijgevoegd). De verzoekers argumenteren dienaangaande als volgt: *"Nu verzoeker werkervaring aantoont in een dergelijk knelpuntberoep, lijkt het onredelijke om van verzoekers te verlangen dat zij terugkeren naar hun thuisland om van daaruit de aanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke post"*.

Wat de tweede verzoekster betreft wordt er op gewezen dat zij tot 17 juni 2013 op legale wijze werkte met een arbeidskaart C, dat zij sinds 1 mei 2012 tot het einde van de asielprocedure onafgebroken werkte voor de heer Juan de Penaranda de Franchimont, als huishoudhulp (arbeidscontract en recente loonfiches bijgevoegd). Er wordt tevens een brief van mevrouw Marie-Luce della Faille de Leverghem, echtgenote van de heer Juan de Penaranda de Franchimont bijgevoegd waarbij deze beschrijft dat de tweede verzoekster reeds een jaar voor haar werkt, dat zij zwaar hulpbehoevend is als 81-jarige vrouw met een hartkwaal en medische klachten en waarin zij stelt dat de bijstand van de tweede verzoekster noodzakelijk is voor haar. De verzoekers brengen tevens een attest aan van Dr. Robert L(...) waarin deze de gezondheidsproblematiek van de werkgeefster van de tweede verzoekster uiteenzet en hij stelt dat het schadelijk zou zijn voor de gezondheid van deze dame indien zij zonder de bijstand van de tweede verzoekster zou komen te vallen. De verzoekers argumenteren omtrent deze elementen als

volgt: "*Dit maakt dan ook onmiskenbaar een buitengewone omstandigheid uit die verzoekers toelaat om de aanvraag in te dienen vanuit België. Hen verplichten om terug te keren naar hun herkomstland om vandaaruit een aanvraag in te dienen op grond van artikel 9 Vreemdelingenwet zou een gevaar betekenen voor de gezondheid van mevrouw Marie-Luce della Faille de Leverghem. Gelet op de gevorderde leeftijd van deze dame en haar afhankelijkheid van verzoekster, lijkt het onredelijk om haar te moeten laten wachten op de duur van de behandeling van dergelijke aanvraag op grond van artikel 9 Vreemdelingenwet.*"

Vervolgens brengen de verzoekers het bewijs aan dat de tweede verzoekster inmiddels op 7 oktober 2013 in graad van beroep een arbeidskaart B heeft bekomen. Zij argumenteren dat de werkgeefster van de tweede verzoekster niet in afwachting van de terugkeer van de verzoekers beroep kan doen op thuisverpleging, aangezien in het kader van het beroep tegen de aanvankelijke weigering van de arbeidskaart juist een onderzoek is gebeurd door Actiris waarin naar voor komt dat er op de arbeidsmarkt niemand anders kan gevonden worden die aan de jobomschrijving beantwoordt, met alle gevolgen van dien voor de gezondheidstoestand van de werkgeefster. De verzoekers geven aan dat het feit dat er niemand anders op de arbeidsmarkt kan worden gevonden, impliceert dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden zijn om een aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet in te dienen.

De voornoemde elementen uit de aanvraag worden in de bestreden beslissing vermeld:

"*Betrokkenen zijn gedurende hun verblijf in België werkzaam geweest in de horeca en in de zorg. Mijnheer beschikte sinds 31.10.2011 over een arbeidskaart C waarmee hij tot en met december 2011 werkte voor de bvba Van D(...). Daarna werkte hij gedurende een jaar voor de bvba 'W(...)'. Hij legt loonfiches voor. Hij werkte steeds als keukenhulp, een knelpuntberoep in het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest, Mevrouw werkte tot 17.06.2013 op legale wijze in België. Sinds 13.10.2011 was zij in het bezit van een arbeidskaart C. Ze werkte als keukenhulp voor de bvba 'P(...)', Sinds 01.05.2012 werkte zij tot het einde van de asielprocedure voor de heer Juan de Penaranda de Franchimont als huishoudhulp. Betrokkene legt haar arbeidscontract voor en recente loonfiches. De echtgenote van de heer Juan de Penaranda de Franchimont zijnde mevrouw Marie-Luce della Faille de Leverghem, getuigt dat mevrouw al een jaar voor haar werkt en dat ze bijzonder tevreden is over haar huishoudhulp. Mevrouw Marie-Luce della Faille de Leverghem legt een medische attest van 18.03.2013 van dokter Robert L(...) voor waarin staat vermeld dat mevrouw zorgbehoevend is en lijdt aan een ernstige depressie en angstaanvallen. De dokter schrijft in het medische attest dat zijn patiënte specifieke zorgen behoeft die zij ontvangt van mevrouw T(...) T(...) H(...). Mevrouw Marie-Luce della Faille de Leverghem legt zelf uit dat ze zwaar hulpbehoevend is, dat zij een 81-jarige vrouw is met een hartkwaal en medische klachten. Haar zoon zou fysiek en mentaal gehandicapt zijn. Mevrouw Marie-Luce della Faille de Leverghem schrijft dat mevrouw T(...) T(...) H(...) een noodzakelijke persoon in haar huishouden is geworden. Mevrouw stelt: "Elle arrête mes angoisses avec patience et douceur. Pour toutes ces qualités, je ne sais pas si j'en trouverais une deuxième comme cela, tellement douce et calme qui appaise tout de suite mes angoisses. J'ai confiance en elle, c'est impossible de trouver une 2ieme personne comme cela ». In het kader van het beroep tegen de weigering van de arbeidskaart is er een onderzoek gebeurd door Actiris waarin naar voor komt dat er op de arbeidsmarkt niemand kon gevonden worden die aan de jobomschrijving beantwoordt, met mogelijks negatieve gevolgen van dien voor de gezondheidstoestand van de werkgever. Betrokkenen leggen volgende documenten voor: arbeidskaart C van mijnheer, arbeidscontract van mijnheer bij bvba Van D(...), arbeidscontract van mijnheer bij bvba 'Wong', loonfiches van mijnheer bij bvba W(...), lijst van knelpuntberoepen in het Brussels Hoofdstedelijk gewest, arbeidskaart C van mevrouw, arbeidscontract van mevrouw bij bvba P(...), arbeidscontract van mevrouw als werkzaamheden voor de heer Juan de Penaranda de Franchimont, loonfiches van mevrouw naar aanleiding van haar werkzaamheden voor de heer Juan de Penaranda de Franchimont, brief van mevrouw Marie-Luce della Faille de Leverghem, medisch attest van Dr. Robert L(...), aanvraag arbeidskaart B + beroep (de aanvraag werd immers eerst afgekeurd en in beroep goedgekeurd), enquête Actiris: "déclaration de vacance d'emploi", antwoord Actiris: "rapport en faveur de votre candidate", autorisation pour un accès à l'habitation nodig voor het afleveren van de arbeidskaart, aankondiging van toekenning van arbeidskaart B door de Minister (telefonisch bevestigd door het Kabinet van Minister van Tewerkstelling van het Brussels Gewest), bevestiging toekenning arbeidskaart B op 07.10.2013.*"

De gemachtigde stelt dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangebracht in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en steunt zich hiertoe op de volgende redengeving:

"Het feit op zich dat mevrouw op 07.10.2013 in het bezit werd gesteld van een arbeidskaart B, betekent niet dat de aanvraag niet in het land van herkomst kan gebeuren via de bevoegde Belgische diplomatieke post. Mevrouw bevindt zich momenteel illegaal op het Belgische grondgebied. Het verblijf van betrokkenen werd enkel toegestaan in net kader van hun asielprocedure. Mevrouw kan de toestemming om te werken van het Brusselse gewest voorleggen aan de bevoegde Belgische diplomatieke post. Alle elementen worden steeds in overweging genomen, niet enkel het inreisverbod. Betrokkenen kunnen een visum type D aanvragen. Mijnheer en mevrouw kunnen zich daarbij nog steeds laten bijstaan door hun advocate."

Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook dat de gemachtigde de door de verzoekers in hun aanvraag aangehaalde elementen betreffende de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet heeft verengd tot het argument dat de tweede verzoekster een arbeidskaart B heeft bekomen op 7 oktober 2013. Immers blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat enkel wordt geantwoord op het louter feitelijke gegeven dat de tweede verzoekster inmiddels een arbeidskaart B heeft bekomen. Het blijkt niet dat de gemachtigde de vele overige en hierboven vermelde elementen heeft onderzocht die in de aanvraag van 8 oktober 2013 op duidelijke wijze als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet werden naar voor geschoven. Daargelaten de vraag of de gemachtigde op al deze elementen afzonderlijk diende te antwoorden in de bestreden beslissing, blijkt in elk geval dat de gemachtigde voorbij is gegaan aan een belangrijk en relevant element uit de aanvraag van 8 oktober 2013 heeft. Met name blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit de overige stukken van het administratief dossier, dat de gemachtigde heeft onderzocht of het niet-betwiste gegeven dat uit het onderzoek van Actiris naar voor is gekomen dat er *"op de arbeidsmarkt niemand kon gevonden worden die aan de jobomschrijving beantwoordt, met mogelijks negatieve gevolgen van dien voor de gezondheidstoestand van de werkgever"* al dan niet een buitengewone omstandigheid uitmaakt die de verzoekers verhindert om de aanvraag conform artikel 9 van de vreemdelingenwet in te dienen via de Belgische diplomatieke post in het buitenland. Er dient tevens op te worden gewezen dat de verzoekers in duidelijke bewoordingen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf dit gegeven hebben aangehaald als buitengewone omstandigheid, t.t.z. om te verantwoorden dat zij hun aanvraag in België en niet via de reguliere weg van artikel 9 van de vreemdelingenwet en dat dit gegeven een cruciaal element uitmaakte in de nieuwe aanvraag van de verzoekers. Het onderzoek van de gemachtigde is derhalve onvolledig en kennelijk onzorgvuldig.

De verzoekers voeren dan ook terecht de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Waar de verweerder in de nota met opmerkingen stelt dat *"de door de verzoekende partij aangehaalde elementen – tewerkstelling en waardering van de werkgever – voornamelijk betrekking hebben op haar integratie ingevolge het langdurig verblijf in het Rijk"*, stelt de Raad vast dat de verweerder niet duidelijk maakt of deze repliek de wettigheid van de eerste dan wel de tweede bestreden beslissing betreft. Uit de stukken van het dossier blijkt dat in de aanvankelijk tweede bestreden beslissing weliswaar gewag gemaakt wordt van het feit dat de elementen betreffende de integratie in de gegrondheidsfase kunnen worden behandeld, doch de eerste bestreden beslissing (die te dezen wordt onderzocht) bevat geen dergelijke beoordeling. De verweerder kan met deze *a posteriori* gegeven beoordeling de hoger vastgestelde onzorgvuldigheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing niet herstellen. Bovendien wijst de Raad er op dat het element betreffende het onderzoek van Actiris waaruit bleek dat er op de arbeidsmarkt geen andere werkkracht kon gevonden worden voor verzoeksters werkgever met een mogelijks nefast gevolg voor de gezondheidstoestand van deze werkgeefster, een element betreft dat slechts bij de latere aanvraag van 8 oktober 2013 werd aangebracht. Indien de repliek van de verweerder al zou slaan op het onderzoek van Actiris en de daaruit gebleken feitelijke gegevens, dan merkt de Raad op dat het kennelijk onredelijk is om deze feitelijke gegevens te reduceren tot loutere *"tewerkstelling en waardering van de werkgever"*.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de gemachtigde de feitelijke elementen van verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet niet deugdelijk heeft onderzocht zodat *in casu* niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt vastgesteld.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

4.2. In een derde middel voeren de verzoekers de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekers betogen als volgt:

"Er is schending van het redelijkheidbeginsel omwille van :
 # De totale wanverhouding tussen de aangevochten beslissingen enerzijds en anderzijds de familiale situatie van verweerders en de toekenning van de arbeidskaart B in de gekende omstandigheden.
 # Het afleveren van een inreisverbod van drie jaar enerzijds en tegelijkertijd verzoekers voorstellen terug te keren naar Vietnam voor het indienen van een visum D op basis van de arbeidskaart B die een geldigheidsduur heeft van één jaar.
2. SAMENVATTING ARGUMENTEN TEGENPARTIJ
 # Drie van de vier aangevochten beslissingen werden genomen voor de afgifte van de arbeidskaart B zodat tegenpartij met dit element geen rekening kon houden.
 # De bestreden beslissingen zijn niet onredelijk aangezien :
s Het loutere feit van het bezit van een arbeidskaart B niet impliceert dat de
aanvraag niet in het land van herkomst gebeurd. s Het inreisverbod het gevolg is van een herhaald bevel doch de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan gebeuren omwille van humanitaire redenen.
3. REPLIEK VERZOEKERS
1. Tegenpartij was OP de hoogte van de arbeidskaart B
In het beroepsverzoekschrift hebben verzoekers het derde middel in verband met de onredelijkheid enkel ingeroepen ten opzichte van de eerste en tweede aangevochten beslissingen m.n. de onontvankelijkheidsverklaring van de machtiging tot verblijf overeenkomstig art. 9bis betekend op 9 oktober 2013 en 1 oktober 2013.
Er werd tevens gesteld dat deze tweede beslissing slechts werd aangevochten (betekend op 1 oktober 2013) voor zover deze beslissing niet dopr.de eerste beslissing (deze betekend op 9 oktober 2013) was vervangen of er door werd ingetrokken.
De kennelijke onredelijkheid heeft dus voornamelijk te maken met de onontvankelijkheidsverklaring van de eerste aangevochten beslissing genomen nadat tegenpartij op de hoogte was gebracht van de aflevering van de arbeidskaart B in de gekende omstandigheden.
Anderzijds dient vermeld te worden dat tegenpartij reeds op de hoogte was van het indienen van de aanvraag arbeidskaart B sinds de aanvraag gebaseerd op 9bis van 28 mei 2013 waarover op 1 oktober 2013 een onontvankelijksbeslissing werd betekend (tweede aangevochten beslissing).
2. Kennelijke onredelijkheid
Als annulatierechter oefent de RVV louter een marginale toetsing uit, hetgeen betekent dat de RVV "enkel bevoegd is om na te gaan of de administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot hoor besluit is gekomen" (vaste rechtspraak o.m. RVV 25 januari 2010 n° 37.471).
"Anders gezegd, ook als de RVV enkel over een annulatie bevoegdheid beschikt kan deze de bekritiseerde motivering wel toetsen aan de gegevens van het dossier, de redelijkheid en de vereiste duidelijkheid" (RvS 23 april 2009, n° 4348, T.Vreemd. 2009, 309) geciteerd in" Overzicht van het Vreemdelingenrecht" L. Denys, UGA2012, pag. 449).
De door verweerders ingeroepen onredelijkheid is gebaseerd op de totale wanverhouding tussen de aangevochten beslissingen die verzoekers verplichten terug te keren naar Vietnam met een inreisverbod van drie jaar enerzijds, en anderzijds :
A. Hun familiale situatie:
dochtertje geboren in België op 15 april 2011.
 # Geen enkele terugplooimogelijkheid in Vietnam waar zij geen banden meer hebben en tot een christelijke minderheid behoren.
Bovendien heeft een tropische storm hun regio recent getroffen (oktober 2013) zodat zij de facto zonder onderdak zitten (zie beroep in nietigverklaring p5).
B. De uitzonderlijke situatie waarin een machtiging tot tewerkstelling met arbeidskaart en arbeidsvergunning werd toegekend nadat het onderzoek van de arbeidsmarkt had uitgewezen dat er geen andere geschikte kandidaat beschikbaar is op de arbeidsmarkt, rekening houdend met de specifieke situatie van de werkgever die duidelijk en dringend nood heeft aan het terug in dienst treden van tweede verzoekster.
C. De contradictie tussen het inreisverbod van drie jaar enerzijds en de stelling van tegenpartij anderzijds in de aangevochten eerste beslissing dat verzoeker in Vietnam een visum D dienen aan te vragen.
De bewering van tegenpartij in haar nota pag. 18 en 19 de mogelijkheid heeft om humanitaire redenen het inreisverbod in te trekken, staat deze contradictie niet in de weg :
Enerzijds geeft tegenpartij zelf toe in de nota op 8 dat er pas na het verstrijken van het inreisverbod een aanvraag tot machtiging van verblijf kan worden aangevraagd mits voorlegging van de nodige

documenten voor regelmatige binnenkomst, terwijl de machtiging tot tewerkstelling slechts voor één jaar werd toegekend.
Anderzijds vroegen verzoekers in de aanvraag 9bis van 9 oktober 2013 reeds een intrekking van het inreisverbod aan waarop in de eerste aangevochten beslissing in het geheel niet is ingegaan.
D.
Bovendien kan de vraag gesteld worden of tegenpartij wel ernstig de eigen belangen van de overheid in al zijn aspecten heeft geanalyseerd :
Tegenpartij laat immers na in de afweging het belangrijke feit op te nemen dat verzoekers steeds tewerkgesteld waren in knelpuntberoepen, waar- zo zegt de term zelf - het dus bijzonder moeilijk is, en in het geval van tweede verzoekster zelfs niet mogelijk is, om een geschikte kandidaat op de arbeidsmarkt te vinden.
Het behoort tot de taken van de overheid om ervoor te zorgen dat de knelpuntberoepen zo snel en goed mogelijk worden ingevuld, zodat het dus niet onredelijk is te stellen dat het in het belang van de overheid zelf is o verzoekers in casu een machtiging tot verblijf toe te kennen.
XXX
In de aangevochten beslissingen is het redelijkheidbeginsel duidelijk geschonden (RvS 82301, 20/09/1990; RvV 53.735, 25/05/2010)"

Het door de verzoekende partij aangevoerde redelijkheidsbeginsel is geschonden indien de bevoegde overheid op grond van de uitgedrukte motieven op kennelijke onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. Om dit na te gaan, oefent de Raad een marginale toetsing uit en sanctioneert enkel de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State). Ter beoordeling daarvan, mag enkel rekening worden gehouden met de in de akte zelf vermelde redengeving en niet met de gegevens en redenen die in dat verband in procedurestukken worden uiteengezet.

De verzoekers menen dat het kennelijk onredelijk is te stellen dat de verzoekers met het verkregen arbeidscontract B een visum type D kunnen aanvragen via de diplomatieke post in het buitenland, nu aan hen reeds een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd (en terwijl de arbeidskaart B slechts voor de periode van één jaar werd toegekend).

In de bestreden beslissing kan hieromtrent de volgende redengeving worden teruggevonden:

"Betrokkenen leggen volgende documenten voor : (...) aanvraag arbeidskaart B + beroep (de aanvraag werd immers eerst afgekeurd en in beroep goedgekeurd), enquête Actiris: "déclaration de vacance d'emploi", antwoord Actiris: "rapport en faveur de votre candidate", autorisation pour un accès à l'habitation nodig voor het afleveren van de arbeidskaart, aankondiging van toekenning van arbeidskaart B door de Minister (telefonisch bevestigd door het Kabinet van Minister van Tewerkstelling van het Brussels Gewest), bevestiging toekenning arbeidskaart B op 07.10.2013.
Het feit op zich dat mevrouw op 07.10.2013 in het bezit werd gesteld van een arbeidskaart B, betekent niet dat de aanvraag niet in het land van herkomst kan gebeuren via de bevoegde Belgische diplomatieke post. Mevrouw bevindt zich momenteel illegaal op het Belgische grondgebied. Het verblijf van betrokkenen werd enkel toegestaan in het kader van hun asielprocedure. Mevrouw kan de toestemming om te werken van het Brusselse gewest voorleggen aan de bevoegde Belgische diplomatieke post. Alle elementen worden steeds in overweging genomen, niet enkel het inreisverbod. Betrokkenen kunnen een visum type D aanvragen".

Uit de motieven zelve van de bestreden beslissing blijkt dan ook dat de gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing op de hoogte was van de toekenning van de arbeidskaart B. Uit de door de verzoekers dienaangaande aan de verweerder bij hun aanvraag van 8 oktober 2013 overgemaakte stukken, die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt dat de arbeidskaart werd toegekend tot 7 oktober 2014.

De Raad kan de verzoekers volgen in hun standpunt dat het kennelijk onredelijk is om te stellen dat de verzoekers een visum type D kunnen aanvragen terwijl hen een inreisverbod van drie jaar werd betekend.

Er dient immers te worden gewezen op geldende wettelijke bepalingen betreffende de inreisverboden.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet bepaalt met name als volgt:

"Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:
(...)
8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering;"

Artikel 74/11, §3, van de vreemdelingenwet voorziet verder:

"§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.
Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

Uit de voornoemde bepalingen volgt dus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum aan de adressaat - voor de in het inreisverbod vermelde termijn - niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk wordt verboden. Enkel een verzoek om internationale bescherming (artt. 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet) of een aanvraag in toepassing van artikel *9ter* van de vreemdelingenwet kan dit verbod buiten werking stellen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zowel de eerste als de tweede verzoekende partij op het ogenblik van de bestreden beslissing onder een geldend inreisverbod stonden. Het gegeven dat enkel voor de tweede verzoekster op 25 oktober 2013 en dus ruimschoots na het treffen van de thans bestreden beslissing, werd beslist om het inreisverbod in te trekken doet hieraan geen afbreuk. Voor het beoordelen van de wettigheid van een bestuursbeslissing dient de Raad zich immers te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke gegevens.

Gelet op het bepaalde in de artikelen 1, 8° en 74/11, §3 van de vreemdelingenwet, kan een aanvraag in toepassing van artikel 9 van de vreemdelingenwet of een aanvraag tot het verkrijgen van een visum type D dan ook in de regel niet worden ingewilligd wanneer de aanvrager onder een geldend inreisverbod valt.

Waar de verweerder in de nota met opmerkingen stelt dat het inreisverbod om humanitaire redenen kan worden ingetrokken of opgeheven, wijst de Raad er op dat een eventuele intrekking van de aan de verzoekers opgelegde inreisverboden op het ogenblik van de eerste bestreden beslissing geen sprake was. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekers reeds in hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 8 oktober 2013 verzocht hebben om het aan hen opgelegde inreisverbod in te trekken. In de eerste bestreden beslissing wordt hierop echter op geen enkele wijze geantwoord, zij het in positieve dan wel in negatieve zin. Op 25 oktober 2013 werd bovendien enkel voor de verzoekster overgegaan tot de intrekking van het inreisverbod. De bewering dat het inreisverbod, althans voor de eerste verzoeker, kan worden opgeheven of ingetrokken, komt dan ook zeer hypothetisch over temeer daar artikel 74/12, §3 van de vreemdelingenwet voorziet in een stilzwijgende weigeringsbeslissing van het verzoek tot opheffing op intrekking van het inreisverbod. Met name wordt het antwoord op de aanvraag om opheffing of intrekking van het inreisverbod automatisch als negatief beschouwd indien de gemachtigde nalaat om binnen de vier maanden een beslissing te nemen.

De Raad is dan ook samen met de verzoekers van oordeel dat het elke redelijkheid te buiten gaat om te stellen dat de verzoekers op grond van de arbeidskaart B een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 van de vreemdelingenwet dan wel een visum type D kunnen aanvragen via de diplomatieke post in het buitenland terwijl blijkt en buiten betwisting staat dat zij op dat moment allebei het voorwerp uitmaakten van een geldend inreisverbod van drie jaar waardoor de terugkeer en/of de toekenning van de verblijfsmachtiging verhinderd wordt.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel is dan ook aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is gegrond.

4.3. De verzoekers hebben twee gegronde middelen aangehaald, die tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leiden.

5. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 525 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 oktober 2013 waarbij een aanvraag van 8 oktober 2013 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 525 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT C. DE GROOTE